

nie jest...

Anna Sobót

Anna Ralska

NIE JEST

☆☆☆

Te słowa
zebrałam o świcie
lśniły na liściach
niczym krople rosy
cicho drżały
przy doświadczeniu
bojaźni

nie jest...

Opisano w prof. dr. hab. Anny Ralskiej

Druk: WOKA Białystok, zam. 3281 r. N. 1009 cgr. B-4

Opracowanie graficzne:

ANNA RALICKA

Druk: WOA K Białystok, zam. 33/91 r. N. 1000 egz. B-6

☆☆☆

Te słowa
zebrałam o świcie
lśniły na liściach
niczym krople rosy
cicho drżały
przy dotyku dłoni
bojąc się
że będę je pytać
o sens

więc mówiąc kokotwilk
cieszą się
że ktoś
już to kiedyś powiedział

☆☆☆

Myslales
ze utrodziles sie po to
pytanic jak Hamlet
coś znaczy twój krzyk
gdz na powieszchni
wiedz przycinając palec
twój plac
to jeszcze jeden
argument „za”
— ktoś się wzruszył
powiedz

☆ ☆ ☆

Kiedy
zamykasz oczy
kiedy wierzę już
że śpisz

jaśniej
ściele się
droga do ciebie
i łatwiej mi
tam trafić

☆ ☆ ☆

Opowiem ci
o ciszy słów

dziwisz się milczeniu

to właśnie
ma opowieść

☆ ☆ ☆

☆ ☆ ☆

Nim pokona mnie
lęk obcowania
odnajdę się
w metaforze nocy
we mgłę porannych zwierciadeł
bez świadków
a jednak wśród słów
obcych ust
wypowiedzianych w pośpiechu
za wcześniej

☆ ☆ ☆

☆ ☆ ☆

☆ ☆ ☆

Czuję słony wiatr
oddech oceanu

głodu i nadmiaru słów
wolałabym nie czuć

☆ ☆ ☆

Nie wiem nic
o bzach

pod powiekami
wilgoć śni
chwilę zapachu

dziwisz się milczeniu

to właśnie
ma opowieść

☆ ☆ ☆

Nim pokona mnie
lęk obcowania
odnajdę się
w metalowej nocy
we mgle porannych zwierciadeł
bez świadków
a jednak wśród słów
opoch ust
wypowiedzianych w pospiechu
za wczesnie

☆ ☆ ☆

Wodą czasu
przemynam ciszę

coraz bardziej przejrzysta
zanika
i już nie boli

☆ ☆ ☆

Czas mocnej herbaty
wzmaga krzyk
w porcelanowej filiżance

oczekiwany rewanż odczuć
stygnie na łyżeczce

☆☆☆

Czuje słony w
oddech oceanu
głodu i nędy
wolałabym

☆☆☆

Nie wiem n
o bzach
pod powie
wilgoć śni
chwilę zapachu

- 1 -

P O R T R E T

Oczom
darowałaś błękit
choć niebo
było tak odległe
ustom
nadales
delikatny blask uśmiechu
nie wiem
czy istniał naprawdę

mówiłeś — biel
nie znalazłam bieli

nie wiedziałeś
że to tylko profil

☆☆☆

Kropie deszczu
szleścił liść
pod stopami
a wszystko
w dźwiękach słów zamkniętych
czekał
na odpowiedź
do pytań
których nie było

☆ ☆ ☆

Krople deszczu
szelest liści
pod stopami

a wszystko
w dźwiękach słów zamykasz
czekając
na odpowiedź
do pytań
których nie było

☆ ☆ ☆

Przeznaczeni sobie
spoza nawiasu zdarzeń
rachunku prawdopodobieństwa
można nas tylko dzielić
wtedy dopiero
iks nie będzie
niewiadomą ciszą
między nami

= 13 =

☆☆☆

Brak
dotykasz słowem

zbyt kruchym
by mnie ocalić
zbyt ciepłym
by przestać czekać

w niezrozumieniu jednoś
w milczeniu rozmowy

☆☆☆

Był park
splot naszych dłoni
obok gdzieś
kroczyła jesień
to sen — szeptał wiatr
to sen
nie było jesieni

☆☆☆

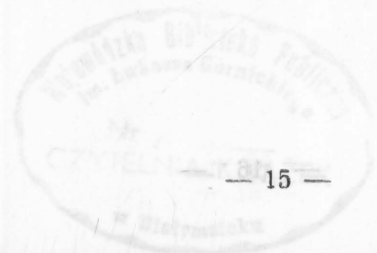
☆☆☆

Czas na bis
nie zawraca

refrenom melancholii
służę mój uśmiech

Wystarczy mi
twoja pamięć

egoizm
każę niebowlować
obronę kłamstw

☆ ☆ ☆

Był park
spłot naszych dłoni
obok gdzieś
kroczyła jesień

to sen — szepnął wiatr
to sen
nie było jesieni

☆ ☆ ☆

Wystarczy mi
twoja pamięć

egoizm
każe niedowierzać
obecności kłamstw

☆ ☆ ☆

Pogoda
zadziwionych oczu
i opór wyciągniętym dłoniom
jak prezenty
dobrych intencji
zapomniane

dziś już tylko
w niezrozumieniu jedność
w milczeniu rozmowy

☆ ☆ ☆

Czas na bis
nie zawraca

refrenom melancholii
służy mój uśmiech

☆☆☆

O zmroku
dokładnie
sprawdzam swój cień

więc nie mów mi
że jestem
kiedy wiem
że byłam

☆☆☆

Po stokroć samotność
plus miłość w pamięci

to nasze jestem
panoszy się
w umieraniu treści

☆☆☆

Pogoda
zadziwiających oczu
i opór wyścigniętym dłoniom
jak prezenty
dobrych intencji
zapominane
dzisiaj już tylko
w nierozumieniu jedność
w milczeniu rozmowy

☆☆☆

Czas na bis
nie zawraca
retrenom melancholii
słuchaj mój namiętny

☆☆☆

Zapamiętani w sobie
— bez końca
bez początku
i bez Ciebie
znani tylko sobie
— do końca
od początku
z krótką przerwą na papierosa
we mgle zapomnienia

Edwardowi Stajburze ☆☆☆

Istniała taka miłość
o której
nikt nie napisał
— nie trzeba było
istniała też przyjaźń
o której
nikt nie wiedział
— była zbyt pokorna

dzisiaj
zmieniono obydwie
w odwieczną szarość

i rozsiadły się kruki
na mocznych gałęziach
choć nie do lotu
rozkładają skrzydła
pozornie tylko
z siebie zadwołone
kracza kracza

a miłość
jawi się skorpiom
w obliczu ognia

☆ ☆ ☆

Istniała taka miłość
o której
nikt nie napisał
— nie trzeba było

istniała też przyjaźń
o której
nikt nie wiedział
— była zbyt pokorna

dziś
zmieniono obydwie
w odcienie szarości

i rozsiadły się kruki
na mocnych gałęziach
choć nie do lotu
rozkładają skrzydła
pozornie tylko
z siebie zadowolone
kraczą kraczą

a mnie
jawi się skorpion
w obliczu ognia

☆ ☆ ☆

☆ ☆ ☆

Edwardowi Stachurze

Wybieram życie
Sted
wybieram za Ciebie
i bez Ciebie

tak kuszą mnie
cudowne manowce
tak szumi wiatr
tak pachnie mi
gałązka jabłoni

wzrokiem mocno
chwytam się twego ramienia

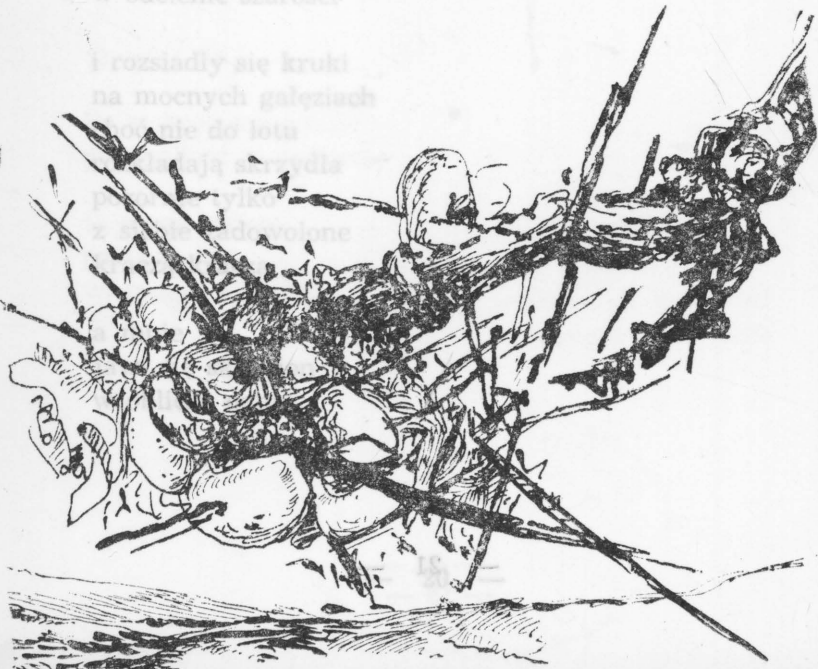

Edwardowi Szwarcowi

Wypieram Cię
i bez Ciebie
tak kruszą mnie
cudowne manowce
tak szumi wiatr
tak pachnie mi
gałeczka jaskółki

Wypieram Cię
i bez Ciebie
tak kruszą mnie
cudowne manowce
tak szumi wiatr
tak pachnie mi
gałeczka jaskółki

roziadły się kruki
na mocnych gałęziach

☆☆☆

Gdzie byłam
gdy ofiarowano nam
wolność myśli

kim byłam
spiesząc w niepewność

unikam wzroku wspomnień
— tam kiedyś była łąka
kiedyś istniała pokora
kiedyś nie było nas

wzrokiem mocno
chwytam się twego ramienia

kształt tej Ziemi
kształt
kuliściego piaruna

☆☆☆

Świat
w twych dłoniach
chąstki się ledwie
wzięta się
w martwe już
mury historii

twierdzisz
że żyje

że niepokonany

lecz dłońe masz zimne

☆ ☆ ☆

Świt
w twych dłoniach
zdaje się lepić
wdziera się
w martwe już
mury historii

twierdzisz
że żyje
że niepokonany

lecz dłonie masz zimne

☆ ☆ ☆

Gdzie byłam
gdy ofiarowano nam
wolność myśli

kim byłam
spiesząc w niepewność

unikam wzroku wspomnień
— tam kiedyś była laska
kiedyś istniała pokora
kiedyś nie było nas

wzrokiem mocno
chwytam się twojego tężenia

☆ ☆ ☆

Nie musimy już
kłaniać się gwiazdom
— należą do nas

nie będziemy też
zarzucać sobie
wątpliwych błędów
rzekomych słabości
— takie nie istnieją

ręka ta — zbyt pewna
droga — nieomylna

wszak nadaliśmy
kształt tej Ziemi
kształt
kulistego pioruna

☆ ☆ ☆

Czasem
jestem jak ten robak
w jaskini

nie chciałbym
mnie ugryźć

a ja
poje się
że to zrobisz

☆☆☆

Czasem
jestem jak ten robak
w jabłku się
w martwe już
tyury historii
nie chciałbyś
mnie ugryźć
a ja niepokonany
boję się
że to zrobisz

☆☆☆

Nie musimy już
kłaść się gwałtownie
— należało do nas
nie będziemy też
karać siebie
wątpliwych błędów
niekompleksów słabości
— takie nie istnieją
— taka ta — zbyt pewna
droga — nieomylna
wzrost w złości
wzrost w nadszaleństwie
kształt tej Ziemi
kształt
kuliściego pióra

☆☆☆

Na początku
byłam ja i wiatr
potem
był wiatr i ja
końca
przy mnie nie było

☆☆☆

Zatem
sa nawet moje myśli
kreśli je na kartce
kartuje
wspieram pragnieniem
i opieram w żart
wyciam kolorowe sny
z zakamarków duszy
i też
mówię mi
że to dowcip

☆ ☆ ☆

Żartem
są nawet moje myśli

kreślę je na kartce
żartuję

wspieram pragnieniem
i obracam w żart

wycinam kolorowe sny
z zakamarków duszy
i też
mówią mi
że to dowcip

☆ ☆ ☆

☆ ☆ ☆

Sobie
w dowód niezłomności idę
wiatr lunatyk
mierzy mą wytrwałość
potknie się
zatrzyma
przetrwa
kibiców wciąż brak

☆ ☆ ☆

Pamięcią
świat mi narasta
nostalgią nieobecnych
gęstnieje

w nas
wciąż miejsca na deklaracje
tak wiele
i coraz

bardziej

pusto

☆ ☆ ☆

Wstyd mi przed tobą
deszczu

żebym choć umiała
płakać jak ty
nie kryjąc słabości
tak by pokochać
każdy żal
jak liść

☆ ☆ ☆

Oszustom
ironia sływa po twarzy
nostalgia nieobecnych
oszukani milczą
przelykając niecierpliwie
ślinę czasu
bo trzeba im jeszcze
nadać wyraz ramom
i oprawić
zniekształcony obraz

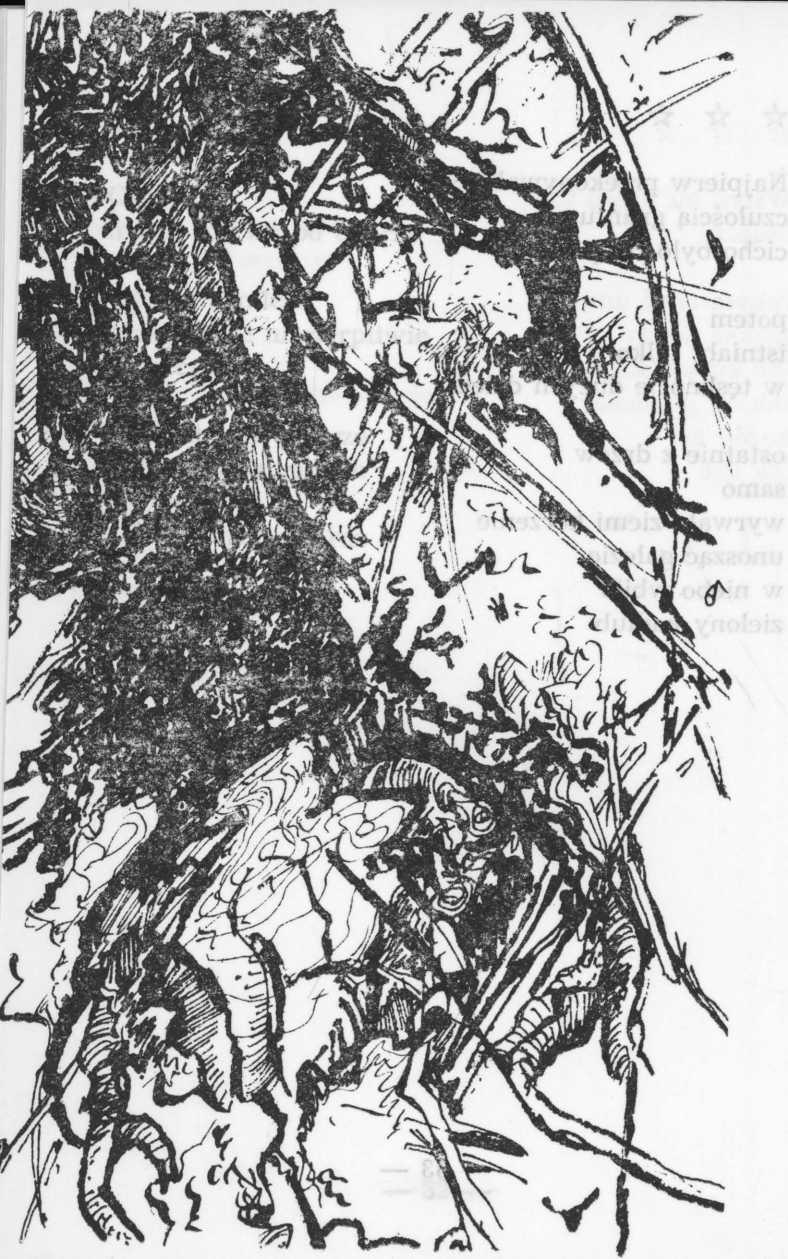
☆ ☆ ☆

Wszystko mi przed tobą
bezczu
żebym choć umiała
plakać jak ty
nie kryjąc słabości
tak by pokochać
każdy żal
jak liść

☆ ☆ ☆

Najpierw przekonywali je
czułością gruntu
cicho było rosły
potem
istniały tylko
w tęsknocie dużych dzieci
ostatnie z drzew
samo
wyrwało ziemi korzenie
unosząc gałęzie
w niebo wbiło
zielony kadłub

☆☆☆

Ta ciągła jazda
bez końca i początku
ten tłok na drodze
i szare zapomniane drzewa
i myśli obrzęk
i śmierć myślom
i pustka w przestrzeni
nocnych ekspresów
powietrza znów ubyło

☆☆☆

Ty też
potrafił być poeta
tylko
młoc
gdy wiatr
zasiana wśród liści
jutro
na ciebie
będzie za późno
umiesz
ocalać od zapomnienia
tylko
nie naruszaj
granicy prostych słów
jutro
zakładanie ci czasu
by je smakować

☆☆☆

Ty też
potrafisz być poeta
tylko
milcz
gdy wiatr
zasiada wśród liści

jutro
na ciszę
będzie za późno

umiesz
ocalać od zapomnienia
tylko
nie naruszaj
granicy prostych słów

jutro
zabraknie ci czasu
by je smakować

☆☆☆

Powoli skutecznie
gubimy własne maski
stukając młotkiem w metal
nie pytamy
czy chce zaistnieć jako rzecz

a potem
deklarujemy niechęć
do nocnych ekspresów

☆ ☆ ☆

Nielatwo wyzbyć się
szkolnych nawyków
jeszcze teraz
tak często
korzystasz ze ściągawek
wczorajszych doświadczeń

— kolejna lekcja
potem dzwonek
wychodzisz
ktoś chwyta cię za ramię
— jak poszło?
— nie wiem kim jestem

tylko
nie naruszaj
granicy prostych słów

już
zabrał ci czas
by je smakować

☆ ☆ ☆

☆ ☆ ☆

Mój uśmiech
rozpostarto
na transparentach kontynentów
— krzyczał
nie wiem dlaczego

nawet nie płacę tak
jak bym chciała

imię które mi nadano
echem
obija się
o każdy świt

☆ ☆ ☆

Uwięziona w tłumie
nie czuję
potrzeby wyjaśnień
nie nazwana
bywam w samotności

☆ ☆ ☆

Mój usmiech
rozpostarło
na transparentach kontynentów
— krzyżał
nie wiem dlaczego
nawet nie płaczę tak
jak bym chciała
imię które mi nadano
echem
objęła się
o każdy świat

☆ ☆ ☆

To był dziwny rodzaj światła
otaczał tamtych
gdy czuli się zagrożeni

spali
za plecami
cudzych możliwości

jak zwierzyna
na którą
nie da się już zapolować

☆ ☆ ☆

Kiedy
już mi powiedział
że daremny
był ból
mych narobań
kiedy wypędx
z taju
za owoc moich myśli
zabiorę
z sobą
ciszę
i zekomnych dyplomacji

☆☆☆

Kiedy
już mi powiedzą
że daremny
był ból
mych narodzin

kiedy wypędzą
z raju
za owoc moich myśli

zabiorę
z sobą
ciszę
rzekomych dyplomacji

☆☆☆

To był dziwny rodzaj światła
otaczał tamtych
gdy czuli się zagrożeni

spali
za plecami
czwężych możliwości

jak zwierzęta
na którą
nie da się już zapolewać

☆☆☆

A tyle
było do powiedzenia
ze snów
rodziły się słowa
płoneły
w dotykach lęku
nie wypowiedziane
nie spełnione

☆☆☆

Tak żyć przyszło
że w człowieku
śledzić znaleźć mi trudno

nie oskarżam
czuwać tylko
strażę rozstawiam
chronić szczerzy

gdzie światło
szuka noclegu
przed miłością światła

☆☆☆

Tak żyć przyszło
że w człowieku
siebie znaleźć mi trudno

nie oskarżam
czuwać tylko
strażę rozstawiam
chronić szczeliny
gdzie światło
szuka uciezki
przed miłością świata

☆☆☆

A ty
było do powiedzenia
ze snów
rodziły się słowa
płynęły
w dotykach łek
nie wypowiedziane
nie spełnione

☆☆☆

Uciekam
od szyderstwa ulic
ich cień za mną
ich sens we mnie
krzyk
zranionym lotem
ściga wiatr

☆☆☆

Nie śnij mnie nocy
w kolyse twój
topię wzrok od wieków

mroku twego oddech
uczuciu odbarwić nie zdoła
i zanim

wtłoczysz mi sen zabawkę nie mój
wysłuchaj tajemnicy światła
— ktoś za dnia
pomógł mi zdjąć płaszcz

☆☆☆

Powtarzam siebie
znaszony świat
nie obiecuję już nic
mówię siebie
i słowa mi nie ulaj
wiesz w siebie
wiesz co umyka
we mgłę

☆ ☆ ☆

Powtarzam sobie
znużony świt
nie obiecuję już nic

mówię sobie
i słowa mi nie ufają

wierzę w siebie
wiarą co umyka
we mgłę

☆ ☆ ☆

Jak bumerang
zmęczony powrotem
nie czekam
na zmianę kierunku
to przychodzi samo
w muzyce
w nostalgii
w interpretacji zdarzeń

☆ ☆ ☆

Czasem
wystarczy tylko
przejsć na drugą stronę
by zapomnieć

wracamy
by odebrać innym to
co po nas zostało

☆ ☆ ☆

Nie chcę wiedzieć
w odniesieniu do czego
jestem

w słowach
łasi się lęk

☆☆☆

Nie boję się pożegnań
po nich
czuję się lżejsza
o brak konwenansów
o nieobecność
o żal
dłonie przyzwyczaiłam
do zaciskania w pięść

☆☆☆

☆☆☆

Spójrz
kiedyś
przy tym brzegu
stał człowiek

pochylony nad sobą
usypiał niespokojne wnętrza

patrzył na drugi brzeg
jeszcze wczoraj

☆ ☆ ☆

Klękam przed Tobą
Ziemi
choć nie czuję Cię
pod stopami

składam Ci pokłon
za przetrwanie
i brak wiary
chowam w sobie

bądź jaka byłaś
nie mierz
zostaw mi choć sny
i nie odrzucaj niewiernych

i spytam raz jeszcze
Quo vadis Domine?

☆ ☆ ☆

Może
przesłane kiedyś pytań
szukać
będę dalej

☆ ☆ ☆

Może
przestanę kiedyś pytać

szukać
będę dalej

☆ ☆ ☆
Kłękam przed Tobą
Ziemio
choć nie czuję Cię
pod stopami

składam Ci podłóżkę
ze przewianych
i psak wiąz
ciżwam w sobie

ład jak dąb
nie mam
zostawiać Ci
nie odrywaj

☆ ☆ ☆

Dokąd zmierzasz
gdy serca nasze
odbiciem pustyni
w złorzeczeniach trwają

dokąd idziesz
kiedy zamykają bramy
wymarłych już miast
tam tylko popiół

i kiedy przerażona
spotkam Cię
w drodze donikąd
padnę do Twych stóp
i spytam raz jeszcze
Quo vadis Domine?

przysięgłby
że kiedyś spotkał ją
w przelocie wymienił spojrzenia

☆ ☆ ☆
Moja wiara cicha
jak przy drodze kamień
zaklęta i twarda

sztyt pewna jestem
Ciebie we mnie Panie
czy tylko
swojego cienia szukam

☆ ☆ ☆

Moja wiara cicha
jak przy drodze kamień
zakłeta i twarda

zbyt pewna jestem
Ciebie we mnie Panie
czy tylko
swego cienia szukam

☆ ☆ ☆

Dokąd zmierzasz
gdź serca nasze
oddaniem pustym
w słowozęzieniach trwają

dokąd idziesz
kiedy zamysłają bramy
wymiarów już miast
tam tylko popiół

i kiedy przetrzona
spotkam Cię
w drodze donikąd
padną do Twoich stóp
i spytam też jeszcze
Que vadis Domine?

☆ ☆ ☆

Cóż powiem Ci Panie
o sobie
o kimś
kogo naprawdę nie było

co mogę darować
pytasz
— sól oczu
i wiatr zakochany w plenerach

cóż Ci zostawiam?
wiersz niedokończony
i lukę w pamięci

po tej
która nie istniała
choć niejeden
przysiągłby
że kiedyś spotkał ją
w przelocie wymienił spojrzenia

☆ ☆ ☆

Milczeniem pomóż
mój lek przed Tobą

wiem Panie
że nie mnie rozumieć

lecz nie każ wieszyc
złudom rzeczywiście

wszak
nie odeszłam dalej

nie odeszłam

☆☆☆

Milczeniem pomijasz
mój łęk przed Tobą

wiem Panie
że nie mnie rozumieć

lecz nie każ wierzyć
złudom rzeczywistym

wszak
nie odeszłam dalej
niż ołtarze

Sokbut
Nie

Sokbut
Nie-just